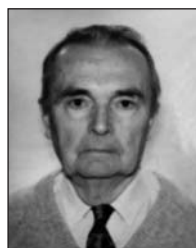

dr. Simon Miklós Mihály
(1922 – 2015)

1922-ben Zomborban, Jugoszláviában született. Szülei pedagógusok voltak. Édesapja a Felvidékről a Magyar Királyság idején, pedagógusként állami áthelyezéssel került Zomborba, ottani

pedagógus lett a felesége.

Simon Miklós 1940-ben Zomborban érettségizett, majd Zágrábban, a Műegyetem erdőmérnöki karára iratkozott be. A jugoszláv-német egyezményt Churchill kezdeményezésére 1941-ben, Belgrádban a katonai puccs megbuktatta, ezért a német hadsereg megtámadta Jugoszláviát és az állam darabjaira hullott. Horvátország önálló állammá vált. Simon Miklós így az egyetemi első évét még be tudta fejezni, majd 1941 őszén Sopronban a mi évfolyamunkhoz csatlakozott másodéves hallgatóként. 1944 nyarán évfolyamunkkal együtt veltélát. Az újból szerbült Zomborba nem térhetett haza, ezért Sopronban maradt és az akkori keserves életkörülmények között, 1948. március 2-án szerezte meg erdőmérnöki oklevelét.

Szakmai munkáját 1948-ban beosztott mérnöknek Karapancsán kezdte, 1950-től Bátaszéken és Szekszárdon erdőművelési előadó. Baján a Duna-ártéri Állami Erdőgazdaságnál erdőrendezési felügyelő. 1956-tól 1958-ig Pécsen erdőrendező volt. 1958 és 1967 között Baján az Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési előadóként, majd fásítási csoportvezetőként dolgozott. 1959-től tudományos munkásságot kezdett a nyárfakutatás területén. Ezért 1965-ben Sopronban, az egyetemen doktori disszertációt nyújtott be és ennek alapján megkapta a műszaki doktori címet.

1966-tól az ERTI Duna-Tisza közti Kísérleti Állomásán tudományos kutató lett. A nyár és fűz nemesítésével, valamint mesterséges felújítási és erdőtelepítési technológiájának kutatásával foglalkozott. Ennek a tudományos csoportnak a tagjaként kollégáival részt vett több államilag elismert és szaporításra engedélyezett nyár és fűz termesztésében. Kidolgozta a tághálózatos nyárültetvények termesztését, amelyet 1970-ben kandidátusi disszertációjában mutatott be.

1983-ban ment nyugdíjba, de még 3 évig foglalkozott a nyár és fűz termesztésével. Azért telepedett le Baján, hogy közel legyen a Jugoszláviához visszacsatolt szülővárosához, Zomborhoz. Amikor már lehetett, gyakran hazalátogatott. Szakmai munkássága során 44 tudományos közlemény jelent meg és 4 szakkönyvnek lett a társszerzője. Nyugdíjasként szaktanácsadást végzett. Szakmai munkásságát Bedő Albert-díjjal és miniszteri elismerő oklevéllel jutalmazták. 93 éves korában, Baján hunyt el, gyermekei körében, akik a városban helyezték örök nyugalomra.

v. Hábel György

Gede Lajos
(1937–2015)

Az életének 78. évében elhunyt Gede Lajost, a Devecseri Erdészet nyugállományú kerületvezető főerdészét a család, rokonok, ismerősök, volt évfolyamtársai és kollégái kísérték utolsó útjára 2015.

november 11-én a vonyarcvashegyi temetőben.

Gede Lajos Kispécen született 1937. november 20-án harmadik fiúként, bátyjai több mint 10 évvel voltak idősebbek. Apja Gede Lajos cipész, anyja Gerencsér Etel. Elemi iskoláinak elvégzése után – a sikeres felvételit követően – 1952. szeptember 1-jén kezdte meg középiskolai tanulmányait a Soproni Erdészeti Technikumban, ahol 1955-ben erdésztechnikusi képesítést szerzett.

Pályáját gyakornokként 1955. augusztus 15-én Baján kezdte a Duna-ártéri Állami Erdőgazdaságnál, ahol MÁV rakodókezelő, valamint kerületvezetői kiegészítő feladatokat látott el. Munkahelyén jól érezte magát, de szeretett volna szülőhelyéhez közelebb kerülni. Ez 1956-ban sikerült is, amikor áthelyezték a Magas-Bakonyi Állami Erdőgazdaság Devecseri Erdészetéhez. Itt sorkatonai bevonulásáig folytatta gyakornoki munkáját, majd leszerelést követően kinevezték kerületvezető erdésznek a túskevári erdészkerületbe.

Túskeváról 1961-ben Dobára helyezték át, és kerületvezetőként 36 éven át kezelte a dobai erdőt. Dobán volt az ország legnagyobb élőfakészlettel rendelkező vöröstölgy-állománya. A különleges állomány makktermését szinte minden évben be kellett gyűjteni, volt olyan esztendő, amikor ez elérte a 460 mázsát.

A Somló-hegy közjóléti fejlesztésében is részt vett. Kitisztították, feltárták a várrom környékét, pihenőket építettek ki a tetőn, a meredekebb részekben korlátokat helyeztek el, lépcsőket alakítottak ki. A szakmai vezetésben, munkaerőben, technikában, technológiákban a legnagyobb változások Gede

Lajos és korosztálya szolgálati idejére estek. A kézi szerszámokat (fűrészek, fejszék) kiszorították a motorfűrészek, majd jöttek a daruk, csörlők, speciális erdészeti gépek. Ő a változó körülményekhez végig jól alkalmazkodva az erdőnek gondos gazdája volt.

Szakmai tevékenységét az egyenesség, igényesség, következetesség jellemezte. Beosztottjaitól fegyelmezett munkát követelt meg, kerületében rend volt. Családi élete is kiegyensúlyozott volt. 1961-ben vette feleségül Nagy Máriát, aki tanítónő volt Dobán. A falu lakóit közösen összefogták, sokat tettek annak szállításáért, előbbre jutásáért. 1962-ben született első gyermekük Andrea, aki radiológus orvos, a második gyermek Attila dísznövénykertész lett. Négy unokája született és még gyönyörködhetett két kis dédunokájában is. Gyermekeit, unokáit sokat vitte az erdőre. Őket a természet és az állatok szeretetére, óvására tanította.

Az emberek érdekeit szívesen képviselte. Szakmai munkáját felettesei is elismerték, 1989-ben főerdészi kinevezést kapott. 1980-ban Kiváló Dolgozó vállalati, 1985-ben pedig Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetéssel jutalmazták. Az 1997-es nyugdíjazását követően Vonyarcvashegyre költöztek, ahol időközben családi házat építettek, köréje szép virágos kertet varázsoltak. 2005-ben vesztette el feleségét. Utána még szorosabban látta a rokon kapcsolatát, gyakrabban találkozott volt osztálytársaival, időnként meglátogatta volt kollégáit is. Betegsége 2014 májusában kezdődött, ezután lányánál Győrben lakott. Két műtét után 2015-ben még részt tudott venni zalai osztálytalálkozóikon, késő ősztől azonban fokozatosan romlott az állapota, egyre inkább ápolásra, gondoskodásra szorult.

Gede Lajos példát mutatott erdő- és szakmaszeretettel. Magánéletében családszerető, munkatársaival megértő, évfolyamtársaihoz ragaszkodó ember volt. Tisztelettel gondolunk rá és emléket kegyelettel és szeretettel megőrizzük.

„Sok évtized úgy elszaladt, emléküök bennem él, Ősz fejem lehajítva ballagok, lassan már véget ér a munkám. Álmaim nyomán rügyeznek már a fák, Az életem, lételem bennünk él és Istenben tovább.”

Farkas Sándor

